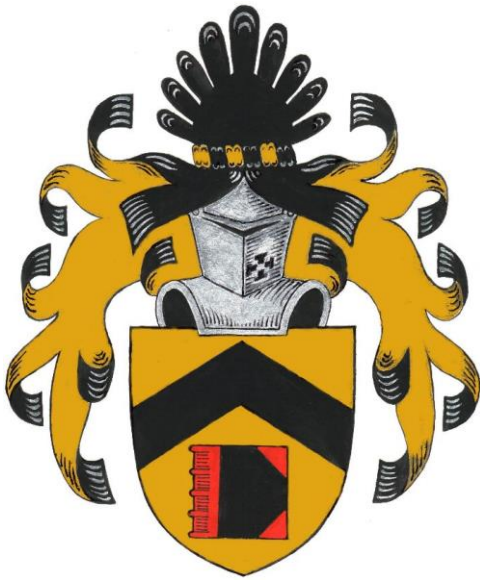

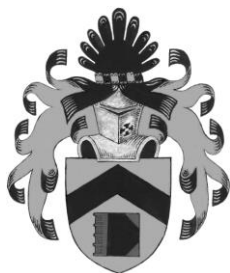

Hintikka-Suku Ry

SUKUSEURAN

TIEDOTUSLEHTI 2 / 2014

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI

nro 42 – 2 / 2014

Päätoimittaja:

Ilkka Niiranen
Kantolantie 1 A 3
42700 Keuruu
0400-810 800
ilkka.j.niiranen@gmail.com

Toimitus:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Toimitus ja taitto:

Sari Hintikka
Ippilänkatu 5 B
37200 Siuro
sari.hintikka@gmail.com

Paino ja postitus

LaserMedia Oy
Pamilonkatu 1
80100 Joensuu
puh. 010 548 2400
Fax 010 548 2401
info@lasrmedia.fi
www.lasermedia.fi

LEHDEN SISÄLTÖ

Sukuneuvosto ja jäsenasiaa.....	3
Puheenjohtajan palsta	4
2014 sukupäivät	4
Kuolinilmoituksia	6
Hintikan suvun historiaa	7
Sukujuhlien kuvasatoa	9
Sukuneuvostoon uusia jäseniä	13
Pellavan viljelyä.....	14
Sukunimijuurien jäljillä	14
Lapsuuteni keväisiä uittoja Liesvedellä ja Vanginvedellä.....	15
Uuralahden Pekka Hintikan muisteloita.....	16
Sukuseuran tunnukset ja tuotteet	19
Joulutervehdys	20

Kannen kuva:

Sukupäivillä 13.7.2014 Varjolan tilalla Laukaan Kuusan kylässä

Hintikka-Suku Ry

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

SUKUNEUVOSTON JÄSENET JA RAHASTONHOITAJA VUOSINA 2012-2014

Puheenjohtaja:

Ilkka Niiranen
Keuruu

Varapuheenjohtaja:

Ilpo Hintikka
Palokka

Rahastonhoitaja:

Anne Virtanen Muurjoentie
Heinola

Sihteeri:

Pirkko Kalliola
Jyväskylä

Muut jäsenet:

Anna-Maija Hintikka
Joroinen

Eino Hintikka
Jyväskylä

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Pekka Hintikka
Rautalampi

Risto Hintikka
Laukkavirta

JÄSENEKSI LIITTYMINEN

Sukuseurassamme on tällä hetkellä noin 240 jäsentä. Jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtaja Ilkka Niiraselle tai jäsenrekisterinpitäjä Jaakko Hintikalle (yhteystiedot yllä).

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita suku-

seuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman sukulehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi tai antaa heidän osoitteensa Jaakko Hintikalle tai Ilkka Niiraselle, niin lähetämme heille tarjouksen. Katso myös **tarjouksemme** lehden takasivulta.

Toimitus

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Hyvät Hintikka-sukuseuran jäsenet

Vuosi 2014 oli meidän sukujuhlavuosi. Kokoonnuimme Laukaan Kuusaan kylään, jossa oli 15. sääntömääräinen sukukokous. Tässä lehdessä on hieman lisää tapahtumasta.

Vuosi 2015 on sukuseuran juhluvuoosi, sillä seuran perustamisesta tulee kuluneeksi 30 vuotta. Koska ensi vuosi ei ole kokoontumisvuosi, niin tasavuosia juhlimme vasta 2016 sukukokouksen yhteydessä. Tulevana vuonna teemme sukulehdestä juhlanumeron, johon sukuneuvosto toivoo jokaiselta jäseneltä muistoja ja kuvia näiden vuosien varrelta. Näitä muisteloja voitte toimittaa sukuneuvoston jäsenille, joilta ne tulevat seuraavaan tiedotuslehteen. Meitä on seurassa yli 200 jäsentä, joten varmasti useammankin piirongin laatikosta löytyy jotain mielenkiintoista historiaa.

Vuosi päättyy aivan kohta. Haluan koko sukuneuvoston puolesta toivottaa kaikille sukulehden lukijoille rauhallista joulua ja onnellista juhluvotta 2015.

Ilkka Niiranen
puheenjohtaja

TOIMITUKSEN TOIVE

Ilmoittakaa sukuseuralle, jos osoitteenne muuttuu. Meillä ei ole seuramme pienen budjetin takia mahdollisuutta saada osoitepäivityksiä väestörekisteristä. Laitattehan meille toimitukseen tiedon, jos sukuseuran jäsenenä ollut omaisenne kuolee.

Haluaisimme mahdollisimman monen jäsenen sähköpostiosoitteen, jotta voisimme kätevästi tiedottaa ajankohtaisista sukuseuran asioista. Laitathan sähköpostiosoitteesi Jaakko Hintikalle osoitteeseen: jauhi@hotmail.fi

Toimitus

Hintikka-suku ry:n sukupäivät 2014

Kuluvan vuoden sukupäivät pidettiin 12.-13. heinäkuuta Laukaan Kuusan kylässä Varjolan Tilan Matkailu Oy:n tiloissa, luonnonkauniin kosken rannalla. Sää suosi tilaisuutta. Kyseisen viikonlopun aikana oli lämmintä ja aurinko paistoi siniseltä taivaalta.

Lauantaina kokoonnuttiin iltapäivällä. Majoittumisen jälkeen tehtiin lähimaastossa muutaman kilometrin mittainen patikkaretki, jonka yhteydessä paistettiin makkaroita ja syötiin eväitä.

Sillä aikaa oli tilan savusauna lämmitetty valmiiksi saunojia varten. Ilta kului saunoen, järvessä uiden, po-realtaassa istuskellen ja taas sama uudelleen... Ilta päättyi Navettaravintolassa nautittuun erinomaiseen maa-laisillalliseen.

Sunnuntaina aamu alkoi aamiaisella, jonka jälkeen ohjelmassa oli jumalanpalvelus Laukaan kirkossa.

Tällöin mukaan olivat liittyneet päiväkokoukseen tulijat. Iltapäivän ohjelma alkoi Navettaravintolassa yhtei-sellä Talonpojan lounaalla.

Lounaan jälkeen pidettiin sukujuhla, jossa meille tuotiin Laukaan kunnan tervehdys ja esiteltiin uutta Etelä-Konneveden kansallispuistoa. Tämä kansallispuisto on sikäli mielenkiintoinen, että tänne Konneveden ran-tamille olivat 1500-luvulla esi-isämme tulleet Pälkäneeltä.

Hintikka-suvun 15. sääntömääräisessä suukokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat. Kokouksessa esi-teltiin ja hyväksyttiin kahden viime vuoden toimintakertomukset ja tilinpäätökset. Nämä on esitelty edelli-sessä lehdessä.

Toimintasuunnitelma vuosiksi 2014 - 2015 hyväksyttiin.

Siinä jäsenmaksut säilyivät ennallaan. Vuosi 2015 on seuran 30-vuotisjuhlavuosi. Tällöin lehti ilmestyy vain kerran ja siitä pyritään saamaan juhlaa vastaava numero. Juhlavuoden kunniaksi uusitaan myös suvun kotisi-vut.

Sukuneuvoston puheenjohtajana jatkaa Ilkka Niiranen, Keuruu, Leskelä. Muut neuvostoon valitut jäsenet ovat:

Anna-Maija Hintikka, Joroinen, Matoniemi
Jaakko Hintikka, Suolahti, Matoniemi
Pekka Hintikka, Rautalampi, Pakarila
Ilpo Hintikka, Jyväskylä, Piilumäki
Pirkko Kalliola, Jyväskylä, Uuralahti
Anne Virtanen, Heinola, Piilumäki (uusi)
Eino Hintikka, Jyväskylä, Vanginpää (uusi)
Risto Hintikka, Laukaa, Piilumäki (uusi)

Toiminnan tarkastajiksi valittiin Jussi Elias Hintikka ja Aila Siekkinen. Varalla ovat Merja ja Carl Sundman.

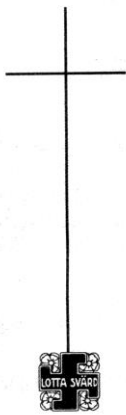
Sukupäivän aikana oli myös perinteiset arpajaiset, joissa oli runsaasti palkintoja. Pääpalkintona suvun värei-hin tehty torkkupeitto.

Iltapäivä päättyi päätöskahviin.

Ilkka Niiranen puheenjohtaja

"Kouvolan Seudun Lottaperinneyhdistys ry on kutsunut pikkulotta **Kaisu Hintikan** kunniajäsenekseen. Kaisu Hintikka on Hintikka-Suku Ry:n sukuseuran jäsen."

Kouvolan Sanomat 9.3.2014

Rakkaamme

Toini Turpeinen

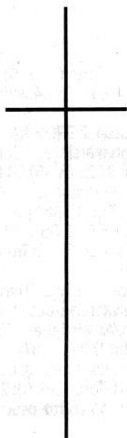
s. 12.1.1926 Viitasaarella
k. 16.6.2014 Viitasaarella
o.s. Hintikka

*Kevättesän aamuna
minulla on nämä kaikki.
Päivännousun laulu, tuulen soitto,
lintujen kuoro ja kukkien runo.
Vieläkö muuta kaipaisin?*

Puolisoa, äitiä, mummua ja
isomummua muistaen

**Heikki
Tuulikki perheineen
Matti perheineen**

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta. Kiitämme Viitasaaren
vanhuspalveluja. Erityiskiitos Helmiinan
henkilökunnalle Toinin hyvästä hoidosta.

Rakkaamme

Aili Ellen Hintikka

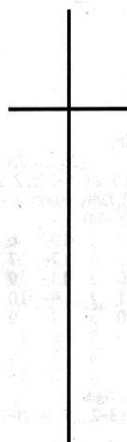
o.s. Lehtonen
s. 14.6.1929 Laukaa
k. 3.10.2014 Hankasalmi

Kiittäen ja kaivaten

**Paula perheineen
Timo
sisarukset perheineen
muut sukulaiset ja ystävät**

*Käy enkeli vierellä taivaan rantaa
on kulkusi kevyttä jalkasi kantaa.
Et kipua tunne taivaan tiellä,
on monet rakkaat vastassa siellä.
muistoissa elät keskellämme,
säilyt aina sydämissämme.*

Siunaus toimitettu 25.10.2014 läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakas äitimme ja mummomme

Kerttu Kaarina Hintikka

o.s. Öhman
s. 23.9.1922 Äänekoski
k. 27.9.2014 Äänekoski

Kiitollisuudella ja rakkaudella muistaen

**Hannu, Risto, Tuomo, Tiina
Heikki ja Arja
Laura ja Pekka
Lasse ja Päivi
Jaakko ja Petra
sukulaiset ja ystävät**

*Hetkistä ajoista lapsuuden
ja vuosista monista jälkeen sen
ansaitset kiitoksen kauneimman
ikilevon pyhän rauhaisan*

Siunaus toimitettu läheisten ja ystävien läsnä ollessa
25.10.2014. Lämmin kiitos osanotosta.
Kiitos myös kaikille äitimme hoitoon osallistuneille.

muistolle

Runotar on poissa

Talven keskelle syntyi ja valoisimman kesän aikaan sai kutsun läisyyteen **Turpeisen Toini**.

Vuosi 1926 oli juuri alulaan kun Suovanlahdella Puroton talossa kuultiin tyttövaivan ensimmäisiä ääniä. Tästä työstä, joka oli seitsemästä sisaruksesta nuorin, kasvoi runotar, joka jätti pysyvän jälkensä Viitasaaren ja koko Keski-Suomen kulttuurielämään.

88 vuotta elettyä elämää, joista 68 vuotta **Heikin** kanssa naimissa. Nämä vuodet eivät todellakaan olleet helppoja.

Seitsemäntoista ikäisenä Toinin tie vei lottakomennukselle sotasaaralaan Viipurin. Sinne hän lähti vapaaehtoisena. Kokemukset siellä olivat varmasti kovia, ja kynneleet tahtoivat kihoita silmiin niistä puhuttaessa vielä vuosikymmenten jälkeen.

Sitten alkoi maan uudelleen rakentaminen ja kova työ Suovanlahden Junttilassa, jonka Toini ja Heikki hankkivat omakseen. Aluksi viljely oli pientä ja eläinmäärä vähäinen, mutta kovalla työllä tilaa kasvatettiin ja karjaa lisättiin.

Kun velat olivat suuria ja

lapset pieniä, piti isännän rientää ansiotöihin jopa viikoiksi pois kotoa ja vastuu eläimistä ja lastenhoidosta jäi Toinille. Talvella ei tietä saatu aina auratuksi, kun hevonen ja isäntä olivat savottaajossa, mutta maitotonkat piti saada tienviereen. Ei muuta kuin maidot vesikelkkaan ja jukko olalle, kovalla sisulla ja päättävyydellä kelkka kulki umpihangessa ja mielessä huoli lapsista kahdestaan kotona.

Pyökin pesua saunapadasa ja huuhtomista jäisissä vesissä avannossa. Sellaista oli elämä silloin ennen sähkön tuloa taloon. Siitä huolimatta Toini ehti hetkeksi istahtaa pöydän ääreen ja kosmoskynällä hahmotella tarinan tynkää vahakantiseen vihkonsa lähes joka ilta, siinä sukan kutomisen ja muiden puheidien välissä.

Viimein saatiin sähköt, pulsaattoripesukone ja muitakin elämää helpottavia laitteita. Lapsetkin kasvoivat ja viimein hän sai oikein kirjoituskoneenkin. Alkoi syntyä runoja, näytelmiä ja proosaa. Toini oli perustamassa Juhon kynäpiiriä ja toimi piirin vetäjänä peräti 21 vuotta.

Kirjoituskilpailut antoivat haastetta Toinille. Jo vuonna

1958

hän sai ensimmäisen palkinnon Viitasaaren kunnan raittius- ja nuorisotyölautakuntien järjestämässä kirjoituskilpailussa näytelmän kirjoittamisesta.

1988 hän sai 1. palkinnon elokuvakirjoituskilpailussa ja 1993 Gummerus kustannus luovutti kunniakirjan Toinin persoonallisesta otteesta runouteen. Hän oli jäsen näytelmäkirjailijain liitossa ja myös Keski-Suomen kirjailijoissa.

Lotta-aikojen muistoksi hän sai Lottamuistomitalin v. 1994 ja sotaveteraanipiiriltä hopeisen ansiomerkin v. 2000.

Sairauksiltaan Toini ei välttynyt. Niistä kuitenkin masentumatta hän jatkoi tuotteliasta kirjoittamistaan.

Viimeiset aikansa hän vietti Helmiinassa yhdessä Heikin kanssa ja oli kovasti kiitollinen hyvästä hoidostaan. Sellainen meidän äiti. (Tuotantoon voi tutustua vaikkapa Viitasaaren kirjastolla.)

Matti Turpeinen

Kirjoittaja on Toinin poika

Rakkaamme
vaimoni, äitimme, anoppini,
mummimme

Riitta Kaarina Hintikka

o.s. Pesonen

s. 23.5.1942 Helsinki
k. 11.10.2014 Helsinki

*Levolle lasken Luojaani,
armias ole suojani.
Jos sijaltain en nousisi,
taivaaseen ota tykösi.*

**Risto
Minna, Karl, Niko, Riina
Laura, Noora ja Peetu, Mikael
sukulaiset ja ystävät**

Riitan toivomuksesta siunattu hiljaisuudessa perheen
läsnä ollessa. Lämmin kiitos osanotosta.

PÄLKÄNEEN MÄLKILÄN KYLÄ –

OSA HINTIKAN SUVUN MONISATAVUOTISTA HISTORIAA

Mälkilän kylä sijaitsee noin viisi kilometriä luoteeseen Pälkäneen keskustasta kolmen suuren järven; Mallasveden, Roineen ja Pälkäneveden ympäröimällä niemellä. Maisema on vanhaa hämäläistä maalaismaisemaa, joka on ollut asutettuna ainakin tuhat vuotta. Mälkilän kylän alueelta on löytynyt viikinki- ja ristiretkiajan kalmisto ja parin kilometrin päässä Mälkilästä sijaitsevasta Myttäälän kylästä pari polttohautausaluetta. Kylien oudot nimet ja niiden suuri koko todistavat niiden korkeasta iästä. Mälkilän kyläyhteisö on ollut hyvin tiiviisti rakennettu, ns. ryhmäkylä.

Vuodelta 1635 olevassa piirroksessa ryhmäkylään kuului 12 taloa. Näistä taloista yksi oli Laurila, joka kuului Hintsikan suvulle 1500-luvun loppupuolelle asti. Vuonna 1544 isännän nimeksi mainitaan Erkki. Mälkilän kylän talojen ja sukujen nimet ovat olleet saatavilla v. 1540 maa- kirjoista. Hintsikan talon voiveroluku on ollut v. 1571 kylän toiseksi korkein. Tästä voitaneen päätellä, että karjataloutta ja maanviljelystä harjoitettiin tuolloin jo melko voimakkaasti. Viljelykasveina olivat pääasiassa ruis, ohra, nauris ja herne. Vehnää tiedetään kylvetyn naapurikylässä Myttäälässä, ensi kertaa vuonna 1509. Kuten vuoden 1635 kartasta näkyy, oli asutuksen ympärillä jo tuolloin melko suuret pellot.

Kaskiviljelyäkin vielä jossain määrin harrastettiin, mutta Hämeen asutuilla alueilla sille alettiin asetella rajoituksia. Järvien ranta-asukkaiden särvin oli jo muinaisina aikoina otettu järvestä ja toisaalta myös metsästä. Näin tehtiin myös Mälkilässä, mutta aikaa myöten väki lisääntyi ja lähiseutujen riista väheni uhkaavasti. On huomattava, että Mälkilällä ja Myttäälällä oli niiden sijainnin vuoksi rajoitetuimmin lähellä olevia riistamaita kuin muilla Pälkäneen kylillä, koska suuret järvet piirittivät niitä joka puolelta. Verotaja on aina osannut asiansa ja vouti tarvitsi tuolloinkin milloin nahkoja, milloin kapahaukia tai voita verojen katteeksi.

Hansakauppiat olivat löytäneet Kokemäenjoen vesistön pitäjät jo ilmeisesti ennen vuosituhannen alkua ja kauppatavarana heillä oli suolaa, aseita, vaatteita yms, mitä ei Hämeestä saanut. Saksassa oli hyvät markkinat pohjolan laadukkaille turkiksille ja vaihtokauppaa harjoitettiin ahkerasti. Eränkäynti Keski-Suomen asumattomille rikkaille

riistamaille, eli ”Pohjaan”, oli alkanut vähäisessä määrin ehkä jo 900-luvulla. Historiatiedon mukaan Mälkilän Inkilän talon Heikki ja Matti Engelmanpoikien nimet esiintyivät eräässä asiakirjassa, joka koski Luopioisten Rautajärven rajoja jo v. 1442. Asiakirjasta päätellen eräs vanhoista eräomistajasuvuista näyttää olleen Mälkilän kylän Hintsikan suku, joka asui Inkilän taloa. Suvun lähimmät eräomistukset näyttävät siis olleen Luopioisissa.

On paljon mahdollista, että Hintsikan sukukin teki eräretkiä ”Pohjaan”, eli Keski-Suomeen jo paljon ennen vuotta 1442. Verotuksen ankaruus ja turkisten hyvä hinta johtivat siihen, että erälle lähdettiin yhä kauemmas ja suuremmalla joukolla. Laajimmillaan oli Pälkäneen talonpojilla v. 1554 rekisteröityjä erämaita 38 kpl, joissa oli yhteensä 55 ns. miehenosaa, eli ”oravimetsää”. Suurin osa niistä sijaitsi Rautalammin reitin varrella, pääosa vanhan Rautalammin pitäjän alueella.

Seuraava suvun historiasta kertova asia oli, että jo aiemmin mainittu Heikki Engelmanpoika omisti v. 1448 erämaan Urkalan Paavon ja tämän veljenpojan naapurissa Konneveden Siikakoskella. Heikki oli syntynyt noin 1400 ja oli Mälkilän Inkilän talon isäntä. Heikin poika Lauri syntyi noin 1430 ja perusti Mälkilään Laurilan talon. Sen jälkeen Laurilaa isännöi Olavi, joka syntyi noin 1460 ja sen jälkeen Erkki, joka syntyi n. 1490. Matti, joka syntyi noin 1530, on ollut melko varmasti Erkin poika ja Siikakosken Hintikan talon ensimmäinen isäntä. On hyvin todennäköistä, että Matti, ennen Siikakosken maisemiin vakinaisesti jäämistään, ehti tehdä jo monta erämatkaa Pälkäneeltä suvun eräsijoille.

Vanhoilla eräsijoilla, joilla harrastettiin turkisten pyyntiä, minkä vuoksi ne alunperin vuokratettiin, täytyi voida asustella myös talvisaikaan. Siellä on täytynyt olla asumiseen sopiva rakennus ja aittoja riistan ja turkisten yms säilytystä varten. On mahdollista, että siellä jo tuolloin oli kaskettua peltoa, jossa kasvatettiin ainakin naurista ja hernetä. Perunahan oli tuolloin vielä tuntematon viljelykasvi Pohjolassa.

Hämäläisten eränkäynti ”Pohjaan” hiipui 1550-luvun puolivälissä, kun kuningas Kustaa Vaasa määräsi v. 1542, että sellaiset eräsijat, joita ei ole asutettu vakituisesti, oli palautettava kruunulle.

Vain pieni osa hämäläisistä eräsijojen haltijoista jäi asumaan niitä vakituisesti. Ne joko myytiin tai palautettiin kruunulle. Matti ja hänen perheensä tekivät rohkean päätöksen ja jäivät asumaan erätilaansa. Tutkiskellessa Pälkäneen ja Mälkilän kylän Hintikoiden suvun historiaa 1500-luvun lopulle ei voi tulla muuhun kuin siihen lopputulokseen, että se on ollut sukumme säilymisen kannalta onnellinen päätös.

Tietoja Pälkäneen Hintikoiden suvusta löytyy 1500-luvun loppupuolelta. Matin isän, Erkin jälkeen Laurilan taloa ovat Mälkilän isäntäluettelon mukaan isännöineet:

Sigfrid	1540-1543
Erkki Olavinpoika Hintikka	1544-1552
Martti Erkinpoika Hintikka	1553-1584

Tämän jälkeen Hintikan suvusta ei löydy enää historiatietoa Pälkäneeltä. 1500-luvun lopulla Ruotsi alkoi pönkittää suurvalta-asemaansa ja

talonpoikien verotus kävi kestäättömäksi. Talonpojat eivät selviytyneet kovalla työllä ja kuuliaisella veronmaksulla alituisten sotien ajasta, vaan monet joutuivat epämääräisiksi ajoiksi vieraille maille sotimaan. Kun veroja ei enää pystytty maksamaan, talot otettiin kruunulle ja asukkaat saivat lähteä. Tyhjentyneet, autiot talot lahjoitettiin hallintovirkamiehille tai sodissa kunnostautuneille. Historia kertoo, että 1600-luvun alussa oli ratsumies Esko Heikinpojan hallinnassa Mälkilän kylän kolme taloa: **Laurila**, **Inkilä** ja Kinnala.

Näin päättyi Hintikan suvun tarina ainakin Mälkilässä. Muuta tietoa suvusta ei enää löydy. Historiatiedon mukaan Laurilan talo on jaettu kahtia v. 1773 ja tulipalo vaurioitti ja osittain poltti Mälkilän rakennuksia v. 1798. Kylän rakennukset siirrettiin 1900-luvulla on uusille paikoille, joten Hintikoiden suvun entiset talot Laurila ja Inkilä ovat olleet jo kauan historiaa.

Ilpo Hintikka

Lähteet: Pälkäneen historia 1972 sekä Tommy Koukka: Esitelmä sukujuhlissa 25.7.2010 sekä Väinö Voionmaa: Hämäläinen eräkausi 1947

Mälkilän ryhmäkylän kartta vuodelta 1635

Sukujuhlien kuvasatoa

Ihailtavana Jaakon Amazon ja sen uusi elämä

Sukulaiset juttelevat ulkosalla

Patikointiretkellä tarvittiin karttaakin

Kodan löytyminen ja eväiden nauttiminen tuntui ruhtinaalliselta

Nautimme kesäisestä päivästä yhdessä tarinoiden

Sukulaiset kokoontuvat juhlimaan

Arpajaiset kiinnostivat juhlaväkeä

Talonpojan lounas maistui Navettaravintolassa

Virtasen perhe

Laukaan kunnan tervehdys

Päättöskahvit maistuivat ennen kotiinlähtöä

Juhlapaikkana oli viihtyisä maalaismaisema

Sukuneuvostoon uusia jäseniä

Olen **Eino Hintikka**. Synnyin reilut 68 vuotta sitten Vanginpään nurkahuoneessa.

Kahden vuoden ikäisenä muutin perheeni kanssa Vanginpäästä erotettuun Peltomäkeen.

Isäni isoäiti on Uuralahden tytär Anna Hintikka. Äitini isomummo on Pakarilan Hintikan tytär Justiina Hintikka, joten kuulun kolmen eri haaran Hintikoihin.

Jäin viisi vuotta sitten eläkkeelle Metso Paper Oy:n Rautpohjan tehtaalta, jossa toimin suunnitteluinsinöörinä.

Perheeseeni kuuluu vaimo ja tytär.

Olen **Anne Virtanen**, os. Hintikka. Synnyin Keuruulla Ilpo ja Raija Hintikan nuorimmaksi tyttäreksi vuonna 1979. Kävin luki-on Keuruulla, minkä jälkeen lähdin Heinolaan opiskelemaan tietotekniikan tradenomiksi.

Heinolasta löysin myös puolisoni Kallen ja Lahteen suuntautuneen vuoden kestäneen harharetken jälkeen palasimme takaisin Heinolaan omakotitalon omistajiksi. Vuonna 2006 syntyi esikoispoikamme Venni ja vuonna 2008 tyttäreemme Vella. Karvoja ja hiekkaa kotiimme kuljettaa myös 1,5-vuotias englantinspringerspanieli Velho.

Opiskelujen jälkeen pääsin toisen sukupolven työntekijäksi Soneralle, jossa työskentelin vuoteen 2010 asti. Ulkoistamisen myötä siirryin Accenturelle konsultiksi. Tämän vuoden alusta lähtien olen kulkenut töihin Mäntyharjun Voikoskelle Oy Voikoski Ab:n tehtaille. Työnimikkeeni on nykyään Sap-järjestelmäasiantuntija.

Vapaa-aika kuluu lasten ja koiran kanssa touhutessa, omaa taloa ja tonttia laitellen, Lapissa vierailen (taitaa tuo 'Lapin hulluus' tulla perintönä) ja mahdollisuuksien mukaan matkustellen niin koti- kuin ulkomaillakin.

Harrastuksiani ovat lenkkeily, lukeminen, neulominen sekä valokuvaus.

Pellavan viljelyä

Pälkäneen historiaa selaillessani huomasin, että pellava oli aika huomattava viljelykasvi Pälkäneellä jo 1500-luvulla. Pellavalankaa valmistettiin jopa myyntiäkin varten.

Jonkinlainen peltotilkku pellavaa oli minunkin kotonani 1940-luvulla. Muistan, miten pellavapelto kukki ja miten pellava syksyllä otettiin nyhtämällä maasta. Sitten se kuivattiin ja upotettiin kodin lähellä olevaan savihautaan likoamaan. Likoavasta pellavasta levisi ilmaan omaperäinen tuoksu. Sitten pellavalyhteet taas kuivattiin ja haettiin mummolasta loukku ja lihta.

Sitten alkoi jyskytys, kun pellavaa alettiin loukulla ja lihtalla pehmittää. Sitä, miten pellava lyhteet valmistuivat edelleen kankaiksi ja vaatteiksi, en enää muista. Piikkovaatteet ovat kuitenkin olleet sukumme käytössä vuosisatoja. Toivoisin, että te, jotka olette olleet tekemisissä pellavan ja sen jalostamisen kanssa, kirjoittaisitte sukulehteen siitä, miten pellavankorsista valmistui lopulta piikkopaita. Ensi vuonna sukuseuramme täyttää 30 vuotta. Juhlavuoden lehteen olisivat muutkin perinteisiin liittyvät jutut tervetulleita.

Ilpo Hintikka

Sukunimijuurien jäljillä

Kuluvan syksyn aikana olen tutustunut kirjaan, joka on antanut vinkkejä sukujuurien selvittämiseen. Kirjaa lukiessani olen pitänyt mielessäni erityisesti Hintikoiden sukuhistoriaa. Kirjan nimiaineistosta poimin yhden otteen. Mutta ensin lyhyt ote, miten kirjan tekijä löysi tien kerättyyn aineistoon.

Vuonna 1950 tuli painosta Heikki Klemetin (1875-1953) kirja ”Vierasperiäisiä muinaisnimiä, Etelä-Pohjanmaalta ja muualta Suomesta”. Alkuselityksessä Klemetti kertoo, miten hän jo kouluopikana oli ruvennut miettimään nimistökytymyksiä. Hän kertoo: ”Jo siitä saakka, kun v. 1884 tulin Waasan silloin perustetun alkeiskoulun I luokalle ja tapasin siellä tovereita, joilla oli sellaiset nimet kuin Fossi, Filla, Poti, Strang, Nyysti, Erling, ja taas kaupungilla muita sennimisiä kansalaisia kuin Plusu, Plökki, Trokki, Gregg, ja kaikki vielä supisuomalaisia, ruotsin sanaa taitamattomia henkilöitä, on mieltäni askarruttanut kotoiseutuni nimistökytymys.”

Vuosikymmenien kuluttua kirja valmistui. Sitä lukiessani etsin omiin sukujuuriini liittyviä nimiä. Meille kaikille tuttu nimi tulikin eteeni, nimittäin Hintikka. Näin Klemetti kertoo Hintikka-nimestä:

”Tietävästi ei Etelä-Pohjanmaalla, ainakaan maa-pohjaisena, mutta Itä-Suomessa kyllä. Myös irrallisina sivistyssukuina. Lönnrot ei tunne. On Jh:lla, I 1586, sinään: Hintikka. Jh rinnastaa sen muotoon Inticha, joka vaihtelu on tuttu suomestakin, vrt. Ii-

järvi – Hiijärvi. Tämä Inticha taas voisi Jh:n mukaan esiintyä myös India-muodossa, joka kyllä on Etelä-Pohjanmaalla (Simon Indie) 1500-luvulla. Nimen Jh jättää juontamatta.

Luontevimmin Hinticha näyttäisi johtuvan henkilönimestä Hintä (= hind, hirvi), josta se olisi selvä vähennysmuoto, **Hintikka** siis = Hirvinen (Fm, I 844). Etelä-Pohjanmaalla on paikannimi Hindjärvi sekä sukunimi Hinttu, Porvoon puolella taas tunnettu Hinthara.”

Klemetti viittaa Hintikan yhteydessä myös pariin muuhun nimeen: ”Katso Hinttu-nimeä! Saattaisikohan Hintikka olla Hintsikan väänös (katso Hintsä-nimeä!)? On kyllä kehitelmä Frantsi – Frantti. Ihmetyttää vain tällöin, että itse Hintsä on saattanut säilyä kautta maan, eikä ole todisteita siitä, että joskus näkyvä Hintta olisi sama. Joka tapauksessa oli saksalainen laina. Huomautamme tässä jo ennen puheena olleesta asiasta, että muin.saksan ch selvästi on äännetty tämantapaisissa yhteyksissä kk:ksi.”

Klemetin tekstissä nimilyhenne ”Jh” tarkoittaa saksalaista tutkijaa Jellinghaus ja ”Fm” taas toista saksalaista tutkijaa Förstemann.

Varsin mielenkiintoista!

Kalevi Oksanen

Lapsuuteni keväisiä uittoja Liesvedellä ja Vanginvedellä

Sotien jälkeen puukauppa kävi ja puuta tarvittiin paljon erilaisiin käyttökohteisiin, tästä kerroin jo edellisen lehden artikkelissa.

Ennen lähes kaikki puu kuljetettiin metsästä tehtaille uittamalla. Ennen uittoa tehtiin järvenrantalaaneilla keväällä uiton valmistelut, eli puut kuorittiin, tukit petkeleellä ja propsit vuolu- eli parkkuuraudalla. koivuja ei kuorittu, vaan tukkien päät tervattiin puiden vettymisen estämiseksi.

Puomeiksi tarkoitettujen tukkien päihin porattiin reiät vintilällä ja ne varastoitiin omiin taa-peleihinsa.

Näiden puomitukkien sitominen toisiinsa puomiksi tarvittiin sidoslenkit, koska sotien jälkeen kaikesta oli puutetta, ei rautaketjuakaan ollut käytettävissä, niinpä uittomiehet tekivät nämä sidoslenkit tuoreista, notkeista ja ohkasista näreistä, niitä kutsuttiin närevitaksiksi. Nämä puomilenkit tehtiin keittämällä näitä vitaksia kuumassa vedessä, siten ne taipuivat helposti pyöreiksi lenkeiksi, keittämisen jälkeen niiden annettiin kuivahtaa, näin ne jäivät siihen muotoonsa.

Keväällä jäiden lähdettyä puomitukit yhdistettiin näitä vitaksia käyttäen laanin edustalle puomilenkiksi, näiden puomien sisään vieritettiin laanin puut uittoa varten lautaksi.

Näissä töissä tarvittiin taitoa ja kokemusta varsinkin vieritystyö oli vaarallista koska pinot niissä laaneissa olivat suuria ja niin oli myös tukitkin. Yleensä rantapenkki oli vielä jyrkkä, joten siinä työssä kävi aikamoinen jyty kun isot tukit vauhdilla menivät alas järveen ja useasti alas viertessään jäivät jumiin, jota ruuhkaa sitten piti varovasti purkaa ja joskus sattui kokemattomille vahinkojakin.

Kevätkesällä Kymin Uittoyhdistyksen hinaajat Liesvesi I ja Liesvesi II alkoivat sitten hinata näitä lauttoja Liesveden- ja Vanginveden järvien yli Rautalammin reittiä pitkin, alajuoksulla oleville sahoille ja tehtaille jalostettaviksi. Nämä hinaajat olivat koivuhaloilla lämmitettäviä höyrylaivoja, joissa voimanlähteenä oli höyrykone, tekniikka oli sama kuin siihen aikaan höyryvetureissakin, paitsi että hinaajassa höyrykoneen voimaa käytettiin potkurin- ja vinssin pyörittämiseen.

Hinaajan miehistöön kuului kippari, kone mies ja pari kolme kansi- eli köysimiestä, laivan perässä oli pari uittovenettä joilla hoidettiin lauttojen yhdistely ja kiinnitykset ja muut aputoimet. Hinaajat olivat varppihinaajia, eli lautan veto tahtui vaijerilla vinssin vetämänä. Laiva vei ensin

tämän vaijerin eli varpin ankkureineen noin kilometrin matkan päähän, sen mitä vaijeria oli kelalla, hinaussuuntaan laskien ankkurin ja palaten sitten hinattavan lautan luo, jossa lautta kiinnitettiin köydellä laivaan, sitten alkoi hinaaminen eli varppaaminen, höyrykoneen käyttämän vinssin avulla vaijeri kelaui ja veti laivaa ja lauttaa pohjaan laskettua ankkuria kohti, vaijerin loputtua haettiin uusi varppi ja jatkettiin hinausta. Vanginvedellä tarvittiin neljä varppausta, että päästiin Korholankosken niskalle.

Järven rannalle laaneihin tehtyjä pienempiä lauttoja kerättiin ja liitettiin hinaajan vetämään isompaan lauttaan, tässä työssä nuo laivan perässä olevat niin sanotut kuluveneet olivat tarpeen. Kuluveneessä oli veneen keskimmäisen hankaimen paikalle rakennettu puinen kulu, eli vääntötapein varustettu vinssi, jossa oli köysi tai vaijeri, jolla voitiin vetää pieniä lauttoja ja puomeja, niitä yhdistettäessä. Tärkeänä työkaluna tässä työssä oli keksi, eli puoshaka, siinä oli noin kolmen metrin pituisen puuvarren päässä sepän takoma alaspäin kaartuva väkänä jolla voitiin työntää tukkeja, sekä ylöspäin kaartuva koukku, jolla voitiin vetää ja ohjata tukkeja ja myös venettä.

Liesvedellä hinaajana toimi Liesvesi I, joka hinasi lautat yläjuoksulta, kellankosken alta, johon sen lautan puut oli laskettu konnevedestä koskien läpi puomien sisään. Liesvesi I. tehtävänä oli hinata lautat Pesäälän- eli Makkosen virtaan jossa lautta aukaistiin ja puut uitettiin sillan ali Vanginveden Ruokoselän puolelle viritetyn puomin sisään uudeksi lautaksi. Sillan alapuolella oli useampi saari, mutta syvempi ja avarampi uittoväylä kulki oikean puoleista reittiä.

Saarien ja mantereiden väliin oli rakennettu niin sanotut ukot ja niiden väliin puomit ja kulkusillat, joilta oli hyvä ohjailla puiden kulkua takaisin lauttaan alajuoksulle, samat rakenteet oli myös virran yläjuoksulla. Pesäälän sillan alapuoliossa saarella oli Kymin Uittoyhdistyksen rakentama mökki asuin ja huoltopaikkana, missä kunnostettiin uittovälineitäkin.

Liesvesi I ei mahtunut Pesäälän sillan ali, se oli matala maantiesilta ja muistan kun me nimme Matoniemestä moottoriveneellä serkkujen luo kylään Päivärinteelle Liesveden takarannalle, sillan ali mentäessä kuului mukava perämoottorin äänen kaiku sillan rakenteista.

Liesvesi II jatkoi lautan hinaamista, ensin ahtaan Suottasalmen ja Haasianiemien ja sen päässä

olevan Kintikan Kiven ohi, kaartaa sitten vasemmalle Vanginveden läpi kohti Uitinvirtaa, jossa lautta taas aukaistiin ja puut uivat Kynsiveteen Korholankoskien alle viritettyyn puumiin.

Vielä Hintikan Kivestä, se oli iso kivi Haasianiemen kainalossa hyvän matkaa rannasta, siinä kiven vieressä oli isä- Eelin yksi parhaista kalapaikoista, vähintäänkin katiska siinä melkein aina oli. Suottasalmessa oli virtaava vesi ja punalihasta lohtakin kävi silloin tällöin verkkoon. Me lapsetkin tiesimme nämä kalapaikat, sillä olimme usein isälle soutajina näillä kalareissuilla, ja joskus kävimme noita katiskoita kokemassa itsekin, mutta verkkojen kokeminen oli aina isän omissa käsissä, oli se niin tärkeää hänelle.

Tuulisilla keleillä tarvittiin taitoa ja kokemusta lauttaa hinatessa, koska lautta oli jonkin aikaa tuuliajolla, ennen kuin varppi saatiin laskettua ja lautta kiinitettyä kuljetukseen, piti osata ottaa ennakkoa, ettei lautta ajautu rantakiville ja hajoa. Useasti katsoimme Matoniemen rannasta, näkyi se hinaaja ja lautta pihaankin, kun hinaaja toi varpin ankkuria oinasvuoren ohi kohti myllylahtea ja seuraavan varppauksen aikana, jos oli kova tuuli tahtoi lautta ajautua Matoniemen kärkeen kivikolle.

Muistan elävästi kun taas laiva oli tulossa ja soitti pilliään merkiksi että pyydykset pois alta, Haasianiemen takaa kuului jo höyrykoneen jyskytys, silloin isä- Eelille tuli kiire nostamaan verkot pois, useimmiten verkot oli Korpsulussa, tai Ämmäsaaren kupeessa.

Yleensä isä ehti nostaa verkot ajoissa pois, mutta joskus hän oli käymässä kirkolla tai jossain muualla asioilla ja tullessaan huomasi lautan jo ohittaneen matoniemen, silloin isä oli hermona ja lähti kiireellä veneellä katsomaan kuinka verkoille

on käynyt. useimmiten laivamiehet olivat nähneet verkon polat ja olivat nostaneet verkot kaloineen laivaan, josta isä sai ne takaisin. Muutaman kerran kävi niin etteivät miehet olleet huomanneet verkkojen merkkejä ja lautta repi verkot tai vei mennessään koskeen, silloin oli Eeli pahalla päällä, olihan vahinko kuitenkin rahanarvoinen ja se harmitti.

Joskus, varsinkin nuorempana lapsuudessa muistan miten nostalgista oli kun alkukesän ensimmäistä lautta odotettiin innolla. Viimein Pesäissalmelta alkoi kuulua höyrykoneen vaimea jyskytys, me lapset huusimme ja juoksimme rantaan seuraamaan tätä jännittävää näytelmää. Jännäsimme milloinkin sen kimeä vihellys kuuluisi hinaajan höyrypillistä.

Nyt. - Nyt se kuului, ihan jännitti meitä lapsia. Sieltä Haasianiemen takaa se oli tulossa. Kohota se vislasi lähempää ja kovempaa. Ihan koko järvi kaikui. Sieltä hinaaja viimein tuli jo näkyviinkin savua piipusta tupruttaen, kävi viemässä ankkurin palaten takaisin näkyvistämme. Odotimme malttamattomina, ja kohta se tuli uudestaan näkyviimme hitaasti edeten, hinaten lautta peräsään, se oli upea näky, laiva ja iso lautta.

Seurasimme siinä saunarannassa laiturilla silmä tarkkana hinaajan ja miesten toimintaa, ja laivan puuskuttaessa ohitsemme aivan vierestä laivamiehet huomasivat meidät siinä seisomassa, ja he hymyssä suin vilkuttivat meille ja töräyttivät torvea, meidän tiettenkin olimme otettuja ja vilkuttimme takaisin. Jäimme innoissamme ja kaihoissamme seuraamaan kun hinaaja lauttoineen eteni Ämmäsaaren ohitse ja häipyi näkyvistämme matkalla Uitinvirtaan.

Samuli Hintikka

UURALAHDEN PEKKA HINTIKAN MUISTELOITA

Liikemies Pekka Hintikan kerrontaa pääasiassa lapsuus ja nuoruusvuosista

Jatkuu edellisestä lehdestä

Muilan Jussi

Muilan Jussi, eleli vuosisadan (1800-1900) vaihteessa Kärkkäälässä, Rautalammin ja Hankasalmen rajamailla. Jussi oli vähän omalaatunen mies, siivo vanhapoika.

Jussi oli monitaitoinen, Hän oli vähänen puuseppä, taitava maalari ja vieläpä osasi

präntätä, mikä oli tarpeellista silloin kuin hän valmisti hautaristejä. Maalarin ammattinsa hän piti päätyönään, mutta oli valmis lähtemään myös heinätöihin, jos sattui tulemaan taloon sellaisena aikana, että miestä tarvittiin. Kotonaan oli hänelle mieluisaa heinän niitto.

Kotini lähetyvillä oli lampi, missä selvää

vettä oli hyvin vähäsen, vaan melkein koko lampi oli sankan ruohon peittämänä, mikä niitettiin joka kesä. Tämä niittäminen tapahtui siten että mentiin järveen, missä oli niinkin syvää, että sai varoa umpeen joutumistaan. Täällä oli Jussi omassa elementissään, eikä koskaan valitellut työn laatua, sen märkyyttä, tahiriaskautta, sillä helppoa se ei ollut. Heinät vedettiin kuivalle, tavallisemmin pikku koi-vuloista tehdyillä sapilailla. Tämäkin homma oli Jussille kuuluvaa.

Jussilla oli aina kontti selässään ja kontissa isot kivet, joista toinen oli noin kolme – neljäkymmentä senttiä läpimitaltaan, ehkä viisi senttimetriä paksu, niin sanottu aluskivi, toinen kymmenen senttiä paksu, kaksikymmentä senttiä pitkä, joka oli päällyskivi. Näillä Jussi jauhoi tarvitsemansa maalin hienoksi, sillä silloin ei ollut valmiita värejä kuten nyt.

Kerran Jussi joutui huonolle jälle. Kontti oli selässä, kuten aina. Jää petti ja sinne vai-pui Jussi konttineen, ja painavat kivet kontissa, mutta ei Jussi konttiaan sinne jättänyt, vaan ryömi vähitellen konttineen kuivalle maalle.

Jussilla oli usein ulkomaalauksia. Hän osasi keittää pitävää seinämaalaa, ja myöskin hänellä oli omat tapansa maalatessa, ei tikaportaita, joten ei tarvinnut pelätä putoamisia. Jussilla oli tapana käyttää niin pitkää pensselin vartta, että sillä yletti seinän yläosaankin. Maalia tämä tällainen pensseli tahtoi vähän roiskia, mutta saihan sitä keittämällä lisää. Näitä pensselin varsia ei ollut aivan joka metsässä, joten ne piti tavallisemmin hakea, Hannulan kankaalta, missä oli kevyisiä, solakoita männyn taimia.

Maaliaineet olivat myös silloin hakusalla, joten niitäkin täytyi hakea pitkien matkojen takaa, kuten esimerkiksi Laukaasta Ikosella, ja nämä matkat piti aina tehdä jalkamatkassa, sillä ei silloin ollut kesäsin muita kulkuvälineitä. Tällaisella matkalla oli Jussi Ikosesta hakemassa maaliaineita, kun huomasi että nyt oli mainio tilaisuus mennä Jyväskylään asti ja antoi painua kohti kaupuntia, jonne oli matkaa liki kolmekymmentä kilometriä. Mitään asiaa sinne ei hänellä ollut, sillä värit hän sai Ikoselta.

Vielä Jussin toimista. Maalatessaan parempia töitä joissa piti näkyä mestarin kyky.

Muun muassa kun hän maalasi rattaita ja kirkko rekiä joihin tuli viivoja, veteli hän niitä hyvin mielellään, sekä voi itseksensä puhella, että kyllä se ”Pesä-Jussikin” maalaa, mutta vetäköönpä viivaa. Pesä-Jussi ei liene välittänyt niin viivomisesta, joten Muilan Jussi ei tunnustanut häntä vertaisekseen.

Muilan Jussi oli hyvin vaatimaton olosa-an, ja toivoi pääsevänsä erääseen torppaan yöksi, missä pääsi saunaan nukkumaan, ja siellä sai karsinaan liriä.

Kevätkesän sunnuntaiaamuna, käveli eräs naapuri kahden talon välillä olevata maantietä. Kummallakin puolella olevat isännät näkivät kulkijan, ja halusivat vaihtaa kuulumisia päivän tapahtumista

Kaikki kolme isäntämiestä vetääntyivät maantien varrella olevan aijan viereen, sekä antoivat tulla, mitä sylki suusta laski.

Joskus aikaisemmin oli tämä ohikulkija halunnut saada kievari kyitiä, toiselta näistä paikallisista, jolla oli kievari hoidettavanaan, mutta tämä kievarin isäntä oli sanonut, ettei hänen ole pakko naapureille kyitiä antamaan jos ei halua. Pitää olla matkaa kymmenen kilometriä, sitten vasta, ja samalla oli sanonut tuolle vastapäätä olevalle naapurilleen, että sinäkin olet sanonut, että minun pitää tehdä kyitiä kymmenen kilometriä vaikka pystyyn, silloin tämä oli sanonut, hyvin sinä maata-myöten pääset, saatikka sitten pystyyn. Tämä, hyvin sinä pääset johtui siitä, kun majatalossa oli hevoset vähän huononlaisessa kunnossa niin tämä oli pikku muistutus sellaisesta.

Tapahtui eräänä elokuisena päivänä: Muutamaan taloon tuli uusi isäntä, ei tosin tuntematon. Tällä isännällä oli tapana saada työt sujumaan kuin talkootöinä. Aina hän oli pikkusen edellä, talo kun talo, jota monet pitivät tarpeettomana, mutta hyvä se sellainen komento on, ei milloinkaan ole katumista, jos saa viljat aikaseen korjatuksi. Oli taas toinen naapuri, jolla oli muita hommia, ettei aina ehtinyt esimerkiksi heiniä oikeissa ajojen tekemään. Näillä naapureilla oli viljelmia viereittäin.

Yhtenä kesänä tämän hätäisen pellolla loppui rukiin leikkuu, toisen naapurin heinänteossa hommaillessa aijan takana. Leikkuun loputtua, huusi leikkuumiehet huikeasti. Hei-

nänteossa oleva naapuri kietasi silloin liivit päältään, kääri ne huolellisesti, löi mättääseen, sekä sanoi, räähkyköt, mitä räähkyvät, mutta tuossa on rahhaa.

Tämä oli jonkunlainen piikittely huuto-puolelle, sillä oli tunnettua, että siellä oli vähän maksamatonta talon hintaa velkana, mutta taas hän, oli hiljoin myynyt metsäpalan, josta oli jäänyt vähän säästöön, maksettuaan pikku asiansa, ja näitä rahoja todennäköisesti oli tuossa liivin taskussa.

Muuan sukulaismies möi kerran metsään-sä, näreitä, eräälle massatehtaalle. Ostaja saapui taloon. Hevonen pistettiin valjaisiin, ja mentiin metsän reunaan maantietä. Hevonen pistettiin kiinni sopivaan puuhun ja miehet läksivät talsimaan näreikössä, johon taivas ainoastaan paikotellen pääsi maahan pilkistämän niin sankkaa se oli.

Olivat talsineet jonkun matkaa, silloin ostaja seisahtui, samalla kysyi, onko metsää tuonne kuinka pitkältä, sekä tuonne ja tuonne. Isäntä sanoi totuuden, mainiten että tuonne suuntaan on niin ja niin pitkälti, sekä tuonne niin pitkälti. Ostaja kysyi mitä tällä kappaleella olevat näreet maksavat, siihen aijemmin sovittuun mittaan.

Isäntä määräsi hinnaksi kolmetuhatta markkaa ja että tinkimisestä ei tule apua. Silloin ostaja sanoi että jos tätä metsää on isännän ilmoittamalla tavalla, on kauppa päätetty. Mentiin taloon, tehtiin paperit ja lumen tultua ruvettiin metsää kaatamaan ja ajamaan rantaan, missä olikin urakkata, sillä runkoja löytyikin tältä alueelta satakaksikymmentätuhatta kappaletta.

Talokauppoja

Isäni oli sekatyömies, sillä hän kynteli peltojaan, sekä käväsi joskus tekemässä pieniä talokauppoja Haapakosken Salveseenille

Kerran oli hän taasen tällaisella matkalla ja osti tarjotun sydänmaan tilan, noin liki tuhat hehtaaria, maksaen koko hoidosta neljätuhatta markkaa.

Tämän tilan naapurina, jonkun kilometrin päässä asui toinen, halukas talonsa myyntiin. Isäni sanoi ettei hän osta sinun taloa, vaan pysy paikollasi ja asu tilaasi. Silloin myyjä rupe- si isääni ”sinuttelemaan”, pyytäen selitystä,

miksi hänen talonsa ei kelpaa samalla hinnalla. Tähän isäni sanoi että ei minulla ole kauppaa vastaan, koska hartain halusi on päästä taipaleelle, maksetaan vaan sama hinta kun naapurillekin eli neljätuhatta markkaa. Tämä myyjä sai tilansa vuokralle, jossa hän asui loppu ikänsä.

Tämänlaisia olivat sen ajan kaupat noin kuudenkymmenen vuoden takaa (noin 1800-1900 vaihteessa, toimituksen huomautus).

Kaapron palveluspaikka

Kuutisen vuosikymmentä takasin, oli kodissani renkinä hyvin ripeäotteinen miehenpuoli, Kaapro nimeltään. Naapurimme oli miehenpuolista renkiämme kauan koittanut saada omiin leipiinsä, kuitenkin vielä onnistumatta aikaisemmin. Oli taasen muutto aika, ja nyt Kaapro lupautui siirtymään, määräämäänsä palkkaa vastaan, mikä oli korkea sen ajan palkkoja verratessa. Kaapro siirtyi aikaan pikku omaisuuksineen, jotka tavallisesti mahtuivat pikku nyyttiin.

Kaapro alkoi heti toimimaan tapojensa mukaan, mihin isäntä jo aikaisemmin oli tutustunut hänen naapurissa oltuaan, jo melkein pienen ikänsä renkin tehtävissä.

Aika vähitellen kului, köyristä kohti joulua, ollen melkein joka aamu mentävä riihelle siinä kello kahden ajoissa, joten päästiin ulkotoihin päivän tultua. Silloin oli tapana syksyllä viljat panna aumoihin, joista niitä sitten saatiin puida jyskyttää suuren osan talvea, kuten tässäkin talossa, joka oli laajaviljelyksinen, suuri viljan kasvattaja. Kaapro teki tehtävän erinomaisella ripeydellä, kaikkien ihailmana, kunnes sitten sattui, että oli riihestä päästyä oltu saunassa, kuten tavallisesti. Saunasta tultua Kaapro kävi noutamassa pyhäta- mineensa, laitteli niitä mitään puhumata pääl- lensä, toisten seuratessa Kaapron hommia. Vihdoin isäntä kysyi, mistä johtui Kaapron vaatteiden muutto, silloin hän sanoi muuttavansa vanhaan palveluspaikkaansa. Hän oli erehtynyt paikan vaihdossa. Olen hakenut sel- laista paikkaa, jossa ei yhtään nukuta, mutta teillä vielä vähän nukutaan, Kaapro pisti nyy- tin kainaloonsa ja asteli takasin vanhaan pal- veluspaikkaansa.

Hintikka-suvun yhteistietoja, tunnuksia ja muita tuotteita

Otamme mielellämme vastaan tuleviin lehtiin Hintikoihin liittyvää materiaalia: juttuja, tarinoita, lehtileikkeitä, tapahtumia, jotka koskevat meitä, perhejuhlia, syntymäpäiviä, poismenoja, vanhoja kuvia, tarinoita taloista, henkilöistä, henkilöesittelyjä kaikkea, joka on kiinnostavaa muillekin sukuun kuuluville ja joka lähentää meitä Hintikoita toisiimme. Jos löydätte kotiseutunne sanoma- tai muista lehdistä artikkeleita, jotka käsittelevät meitä Hintikoita, voisitteko postittaa aineistoa meille?

Aineiston toimitusosoite:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040-578 0840
jauhi@hotmail.fi

Jäseneksi liittyminen

Jäseneksi liittyminen tapahtuu yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtajalle Ilkka Niirasilta tai jäsenluettelon pitäjälle Jaakko Hintikalle.

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman lehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi, tai annatte heidän osoitteensa, lähetämme heille tarjouksen.

Hintikka-Suku Ry:n muita yhteystietoja:

Hintikka-Suku Ry:n **Pankkiyhteys:** NORDEA Rautalampi **108030-100359.**

Sukuseuran **kotisivut** löydät osoitteesta:
www.genealogia.fi/sukus/hintikka

Hintikka-suvun tunnuks

Sukuseuralla on suolahtelaisen sukuseuran jäsenen, valokuvaaja Ossi Hintikan suunnittelemat vaakuna, pienoislippu ja isännänviiri. Sukuseural-

la on myös rintaan kiinnitettävä suvun vaakunalla koristettu rintapinssi. Tuotteita voi tilata Jaakko Hintikalta puhelimitse 040-578 0840 tai sähköpostilla jauhi@hotmail.fi

- **Pienoislippuja** (hinta 25 €)
- **Isännänviirejä** (hinta 75 €)
- **Rintapinssejä** (hinta 3 €)
- **Suur-Rautalammin Hintikat I -kirjoja** (hinta 40 €)
- **Suur-Rautalammin Hintikat II -kirjoja** (hinta 35 €)

Suur-Rautalammin Hintikat II-sukukirjaa voi noutaa ja tilata **Jaakko Hintikalta** puh. 040-578 0840, sähköposti: jauhi@hotmail.fi

Kirjaa on myös saatavilla kaikilta sukuneevoston jäseniltä

Suur-Rautalammin Hintikat -sukukirjan I-osan uusi painos on tulossa, voitte jättää kirjan tilauksia. **Puusta veistetty vaakuna**, on loppuunmyyty, etsimme uutta tekijää, kiinnostuneet ottakaa yhteyttä sukuneevoston jäseniin.

Kaikki edellä mainitut tuotteet ovat korkeatasoisia ja sopivat erinomaisesti esimerkiksi merkkipäivä- ja joululahjaksi.

Tarjous

Jatkamme tarjousta sukukirjoistamme; jos sukukirjan oston yhteydessä liittytään sukuseuran jäseneksi, tulee ensimmäisen vuoden jäsenmaksu lahjana 0 euroa. Tässä hyvä vinkki kun suunnittelette lahjaa jollekin.

Takakannen tonttukuvan on maalannut Minna Hintikka Nokialta.

*Hyvää Joulua ja
Onnellista vuotta 2015*

ISSN 0784 - 6916